

Arrest

nr. 248 511 van 1 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. DE DECKER
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 3 september 2009 België binnen als niet-begeleide minderjarige en dient op 3 september 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 18 februari 2011 wordt ten opzichte van verzoeker bij bijlage 13*quinqüies* (bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker) genomen.

Op 1 maart 2011 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 1 december 2011 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 december 2011 wordt dit verzoek niet in overweging genomen (bijlage 13*quater*).

Op 2 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 27 augustus 2013 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2013 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen.

Op 1 augustus 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2014 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2014 wordt dit verzoek niet in overweging genomen.

Op 23 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen (bijlage 13*quinqüies*).

Op 21 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 1 augustus 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 augustus 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13), ter kennis gebracht op 13 oktober 2015.

Bij arrest van de Raad nr. 161 030 van 29 januari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 21 augustus 2015 verworpen.

Op 30 juli 2020 biedt verzoeker zich met zijn Belgische partner aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk.

Op 4 november 2020 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit voorgenomen huwelijk.

Op 5 november 2020 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep (vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring) dat verzoeker instelt tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 254 480. De voorziene zitting van 27 januari 2021 werd ingetrokken bij brief van 15 januari 2021 en de zaak is nu vastgesteld voor 3 maart 2021.

Op 13 november 2020 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de huwelijksvoltrekking.

Op 20 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 20 januari 2021 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de ontvankelijkheidsvereisten van de vordering niet wordt voldaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

3.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de *in casu* bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 5 november 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd ter kennis gebracht. Verzoeker heeft een beroep ingesteld tegen dit bevel, dat nog hangende is.

Uit dezelfde stukken blijkt dat aan verzoeker ook bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten op 28 februari 2011, 27 augustus 2013, 23 januari 2015 en 21 augustus 2015.

Het leidt dus geen twijfel dat huidige bestreden beslissing een tweede of latere verwijderingsmaatregel is. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 januari 2021. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van donderdag 21 januari 2021 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 25 januari 2021.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt op woensdag 27 januari 2021. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter zitting voert de advocaat van verzoeker aan dat verzoeker hem niet onmiddellijk op de hoogte heeft gebracht van de bestreden beslissing en dat hijzelf op 26 januari 2021 op de hoogte werd gebracht van de geplande repatriëring. Ook is er onduidelijkheid ontstaan omdat de geplande zitting van 27 januari 2021 inzake het beroep nr. 254 480 ingesteld tegen bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020, ingetrokken werd.

In dit verband wordt opgemerkt dat het vrij laat op de hoogte brengen van de advocaat geen overmacht uitmaakt. Dat de advocaat pas op 26 januari 2021 op de hoogte werd gebracht van de repatriëeringsdatum, maakt evenmin overmacht uit gezien de verwijdering van verzoeker imminent is van het ogenblik dat hij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, *in casu* 20 januari 2021.

Ook het intrekken van de zittingsdatum inzake het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 5 november 2020 kan geen invloed hebben op de laattijdigheid van huidig beroep. De Raad merkt op dat verzoeker vanaf 20 januari 2021 wordt vastgehouden met het oog op verwijdering middels huidige bestreden beslissing en dat huidige bestreden beslissing aan de basis ligt van het uiterst dringend karakter van de zaak.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen overmacht wordt aangevoerd.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing van 20 januari 2021 is onontvankelijk *ratione temporis*.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. DE SMET